

Chương thứ 7

BÁ TRỌNG SONG HIỆP

Tieu Thập Nhất Lang! Cái tên như một cây chùy khổng lồ "bình" một cái, nện vào đầu Cao Cương.

Cao Cương cũng cảm thấy lỗ tai ông ông cả lên, y nhìn người đứng trước mặt mình một cách kinh ngạc, từ mặt xuống tới thanh đao:

- Ngươi là Tiêu Thập Nhất Lang ?

- Chính vậy.

Gương mặt của Cao Cương bắt đầu chảy mồ hôi tong tong xuống, y bỗng nhiên quay người lại nói:

- Y nói y thích ở lại đây.

Gương mặt của Liễu Tô Châu cũng không còn chút máu, y gượng cười điểm đầu nói:

- Ta nghe rồi.

Cao Cương nói:

- Y chính là Tiêu Thập Nhất Lang.

Liễu Tô Châu nói:

- Ta biết.

Cái tên Tiêu Thập Nhất Lang, y đã từng nghe qua.

Cao Cương nói:

- Nếu Tiêu Thập Nhất Lang nói y thích ở đây, chẳng ai có thể bắt buộc y đi.

Liễu Tô Châu nắm chặt hai nắm tay, gương mặt xanh lè nói:

- Hấn không đi, người đi.

Cao Cương nói:

- Được, tôi đi.

Y nói đi là đi ngay, đi một mạch xuống lầu không quay đầu lại.

Liễu Tô Châu cung cấp cho y tuy rất rộng rãi, nhưng cái đầu của y dù gì vẫn là quý hơn cả.

Huống gì, bị Tiêu Thập Nhất Lang đuổi đi cũng chẳng phải là điều ê mặt.

Liễu Tô Châu nhìn y xuống lầu, bỗng nhiên thở ra, gượng cười nói:

- Ta quả thật không biết ông là Tiêu Thập Nhất Lang.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Bây giờ ông đã biết rồi.

Liễu Tô Châu hỏi:

- Ông thật tình thích cặp bông tai này lắm sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải ta, là nàng.

Liễu Tô Châu hỏi:

- Nàng thích gì, ông đều cho nàng ?

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm gật gật đầu, lập lại câu nói vừa rồi từng tiếng một:

- Nàng thích gì, ta đều đưa cho nàng.

Liễu Tô Châu cắn chặt hàm răng nói:

- Được, đã vậy ta đưa cho ông, mình bạn bè với nhau.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta không cần ông cho, ta cũng không muốn làm bạn bè với ông.

Liều Tô Châu biến sắc, nhân nhin hỏi:

- Ông muốn sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cặp bông tai này cũng của ông mua ?

Liều Tô Châu đáp:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Mua mất bao nhiêu tiền ?

Liều Tô Châu đáp:

- Tám ngàn lượng bạc.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta giao cho ông mười sáu ngàn lượng bạc.

Y vẫy tay mấy cái, lập tức có một đứa tiểu đồng mặt mày lanh lợi chạy lại, đem hai tấm ngân phiếu đưa qua.

- Đây là ngân phiếu của tiệm Nguyên Ký nhà Dương gia, đưa ra là nhận tiền.

Liều Tô Châu cắn răng cầm lấy, bỗng nhiên hét lên:

- Đưa cho y.

Viên mặt của thiếu nữ đỏ lên, nàng ra chiều ủy khúc, gỡ đôi bông tai xuống, đặt lên mặt bàn.

Liễu Tô Châu nói:

- Bây giờ đôi bông tai là của các hạ, nếu không còn chuyện gì khác, xin mời.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng mỉm cười nói:

- Ta còn có một chuyện nữa.

Liễu Tô Châu biến sắc hỏi:

- Còn chuyện gì nữa ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta đã nói rồi, ta thích ở đây.

Liễu Tô Châu hỏi:

- Không lẽ ... không lẽ ông muốn chúng a nhường chỗ này cho ông ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy.

Liễu Tô Châu tức giận run rẩy cả người:

- Nếu ... nếu ta không chịu nhường ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhất định là ông sẽ nhường.

Đương nhiên là Liễu Tô Châu sẽ nhường, gặp phải Tiêu Thập Nhất Lang, y còn có cách gì hơn ?

Tiêu Thập Nhất Lang ngồi xuống, cầm cặp bông tai lên, mỉm cười nói:

- Đôi bông tai này màu sắc quả nhiên đẹp tuyệt.

Băng Băng cười khẻ nói:

- Nhưng bây giờ em chẳng còn thích nó nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang bất giác ngần người ra hỏi:

- Bây giờ cô không thích nó nữa ?

Băng Băng dịu dàng nói:

- Nó làm anh mất công phiền hà, sao em còn thích nó nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, nụ cười của y bỗng biến thành ôn nhu, sáng khoái:

- Nếu cô đã không thích nó thì ta cũng chẳng yêu thích gì.

Y mỉm cười, bỗng nhiên vung tay, ném đôi bông tai vừa mới mua một vạn sáu ngàn lượng bạc ra khỏi song cửa xa lắc.

Băng Băng cũng bật cười, nụ cười càng ôn nhu, càng sáng khoái.

Phong Tứ Nương thì tức muốn vỡ cả bụng ra. Thật tình nàng không thể ngờ được Tiêu Thập Nhất Lang lại biến ra một con người hoạnh hợ ác bá như vậy.

Nếu không phải nàng ngồi im không thể cục cựa thì bây giờ đã nhảy cẫng lên chồm lại tát cho y một bạt tai.

Thật tình nàng muốn lại hỏi y, có phải đã quên chuyện lúc trước ăn tô mì thịt còn không có tiền trả hay không.

Nàng còn muốn hỏi y, có phải đã quên mất Thẩm Bích Quân, quên mất người đàn bà đã vì y mà bất cố nhất thiết hay không.

Tiếc là nàng ngay cả một tiếng cũng không thốt ra được, chỉ ngồi yên đó mà tức giận suông.

Trước đây nàng mai oán Tiêu Thập Nhất Lang không chịu tắm rửa, không cạo mặt mày, tại sao cứ đi đôi giày bị thủng đê.

Bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang sạch sẽ như một quả trứng gà bóc.

Nhưng nàng lại cảm thấy, Tiêu Thập Nhất Lang lúc trước, khả ái hơn bây giờ gấp trăm lần, gấp ngàn lần.

Thẩm Bích Quân cũng ngồi yên bất động nơi đó. Bây giờ trong lòng nàng đang có mùi vị gì nhỉ ?

Phong Tứ Nương không dám cả nghĩ tới, cũng không nỡ nghĩ tới. Nếu nàng là Thẩm Bích Quân, không chừng nàng tức giận quá đụng đầu chết quách.

Tiêu Thập Nhất Lang, người vốn là người tình nghĩa vô cùng, tại sao bây giờ lại thay đổi ra như vậy ?

Liễu Tô Châu đã bỏ đi, Bá Trọng Song Hiệp đang tính ngồi xuống bắt đầu uống rượu, bây giờ hình như uống không trôi, hai người nhìn nhau một thoáng, rồi lẳng lặng đứng dậy.

Băng Băng lấy đuôi mắt liếc qua hai người, bỗng nhiên hỏi:

- Hai vị chuẩn bị đi đây ?

Âu Dương huynh đệ lại nhìn nhau, người trẻ tuổi rút cuộc quay đầu lại cười gượng nói:

- Vị cô nương này vừa nói gì với chúng tôi ?

Băng Băng nói:

- Vâng.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Chúng tôi không quen biết cô nương, không biết cô nương có điều gì chỉ giáo ?

Băng Băng nói:

- Các người không biết ta, nhưng ta nhận ra các người.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Thế à ...

Băng Băng nói:

- Người tên là Âu Dương Văn Trọng, còn y tên là Âu Dương Văn Bá, cả hai anh em không có người nào tốt.

Âu Dương Văn Trọng biến hẳn sắc mặt.

Âu Dương Văn Bá gần giọng hỏi:

- Anh em chúng ta không lẽ có chỗ nào đặc tội cô nương ?

Băng Băng hỏi:

- Các người không biết ?

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Không biết.

Băng Băng bỗng nhiên chẳng lý đến bọn họ, nàng quay qua hỏi Tiêu Thập Nhất Lang:

- Anh cũng không nhận ra bọn họ ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không nhận ra.

Băng Băng nói:

- Nhưng bọn họ thì cứ nhìn trùng trùng em này giờ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao ?

Băng Băng nói:

- Em không thích ai nhìn em trùng trùng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta biết.

Băng Băng nói:

- Em cũng không thích cặp mắt của họ.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Cô không thích ?

Băng Băng nói:

- Em chán ghét lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra hỏi:

- Hai vị có nghe nàng nói gì không ?

Âu Dương Văn Trọng sắc mặt đã xanh lè ra, y còn nhẫn nhịn gượng gạo hỏi:

- Cô ấy nói gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nàng nói nàng không thích cặp mắt của các vị.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Cặp mắt ấy mọc trên người chúng tôi, không cần người khác có thích hay không.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Người khác lẽ chán ghét cặp mắt các vị, các vị còn muốn cặp mắt ấy làm gì ?

Âu Dương Văn Bá biến sắc hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ý của ta các vị cũng hiểu đây.

Âu Dương Văn Trọng cũng mặt mày xanh lè nói:

- Không lẽ người muốn chúng ta phải móc mắt ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Quả thật là có ý đó.

Âu Dương Văn Trọng bỗng nhiên cười nhạt, nói:

- Nếu vậy, tại sao người còn không lại đây thử xem.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cặp mắt là của các vị, tại sao muốn ta lại móc ra ?

Âu Dương Văn Trọng ngẩng mặt cười lớn, nói:

- Tên này dám bảo chúng ta tự động móc mắt mình ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tự mình móc mắt mình ra, so với bị người khác cắt đầu còn khá hơn chứ.

Cả một lầu Mầu Đơn lớn như vậy bỗng không nghe một tiếng động gì, lòng bàn tay của mỗi người đang ướt đầm mồ hôi lạnh.

Người khác chỉ nhìn nàng ta có hai lần, họ bắt phải tự móc mắt mình ra.

Họ đây lại là Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương thật tình không thể tin được, không dám tin, nhưng chuyện quả thật như vậy.

Lúc trước nàng chết cũng không tin được ai nói vậy, bây giờ xem ra không có gì là giả.

Phong Tứ Nương nhắm mắt lại, nàng không muốn nhìn nữa, cũng không nữa nhìn nữa, nước mắt của nàng đã ứa ra.

Trong tay của anh em Âu Dương vốn đang cầm một bọc đồ, bây giờ bọn họ thả xuống bàn, bao đồ xem ra rất nặng.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bọn họ, nhìn bao đồ để trên bàn, bỗng nhiên cười lên một tiếng:

- Tân Thiết Uyên Ương Quả và Tử Mẫu Ly Hôn Quyên ?

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Từ khi Kim lão thất ở Thập Nhị Liên Hoàn Ổ qua đời đến giờ, trong giang hồ hình như không ai dùng đến loại binh khí Tử Mẫu Ly Hôn Quyên này.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe nói loại binh khí này biến hóa rất lạ lùng, hoàn toàn không giống với những thứ binh khí mềm hoặc cứng khác.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, loại binh khí này không dài, cũng không ngắn, không mềm, lại không cứng, nếu không có đủ mười lăm năm hỏa hầu trở lên, không thể thi triển được.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Đúng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy trong giang hồ ít người sử dụng loại binh khí này, sử dụng được, ắt hẳn là cao thủ.

Âu Dương Văn Trọng cười nhạt nói:

- Xem ra kiến thức của ngươi cũng được lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tân Thiết Uyên Ương Quả, một cái dài một cái ngắn, cũng là thứ binh khí ngoại môn rất khó luyện,, chẳng những vậy, trong đó còn dấu ám khí, nghe nói Thái Hồ Tam Kiệt năm xưa, chính là chết vì thứ binh khí này.

Âu Dương Văn Trọng cười nhạt nói:

- Chết dưới cặp thiết quả có phải chỉ Tam Kiệt thôi ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hai vị xuất thân ở danh môn, sử dụng binh khí lại là thứ ngoại môn hiếm thấy trong giang hồ, vũ công chắc không phải tầm thường.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Cũng còn coi được.

Tiêu Thập Nhất Lang lại cười một tiếng nói:

- Được lắm.

Y từ từ đứng dậy, nhàn nhã bước lại, mỉm cười nói:

- Bây giờ các vị cứ ra tay một lượt đi, chỉ cần các vị tiếp được ba chiêu của ta, ta sẽ ...

Âu Dương Văn Trọng lập tức hỏi ngay:

- Thì ngươi sẽ ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Ta sẽ lập tức móc cặp mắt giao cho các vị.

Âu Dương Văn Trọng nhin không nổi lại ngẩng mặt lên trời cười lớn nói:

- Được, khí khái lắm, Tiêu Thập Nhất Lang thật là khá.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang dù hay dù dở, nói ra lời nào, trước giờ không bao giờ không giữ lời.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Anh em chúng ta nếu tiếp không nổi ba chiêu của ngươi, từ nay về sau cũng không dám nhìn mặt ai, chỉ bằng móc cặp mắt ra cho rảnh chuyện.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đã vậy, các vị còn chờ gì nữa ?

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Ngươi chỉ muốn chúng ta tiếp nổi ngươi ba chiêu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy, ba chiêu ...

Không ai có thể trong vòng ba chiêu đánh ngã Bá Trọng Song Hiệp, anh em nhà Âu Dương chắc chắn không phải là tay dễ đối phó.

Phong Tứ Nương phát giác ra, Tiêu Thập Nhất Lang không những biến đổi, y còn biến thành một tên điên.

Mọi người đã dồn ra mé lan can.

Chẳng ai xô đẩy gì bọn họ, chỉ vì đã có một thứ sát khí, bức họ lùi ra.

Không ai nguyện ý xích gần lại Tiêu Thập Nhất Lang hoặc anh em nhà Âu Dương, nhưng không ai chịu bỏ đi.

Tiêu Thập Nhất Lang có thật trong vòng ba chiêu đánh ngã lừng danh thiên hạ là Bá Trọng Song Hiệp không?

Trận chiến này, dĩ nhiên người có mắt, không ai chịu bỏ qua dịp may.

Anh em nhà Âu Dương đã chậm chậm quay người lại, chậm chậm mở tung bao đồ ra.

Mỗi động tác của bọn họ đều làm rất chậm, hiển nhiên muốn tận dụng những giây phút còn lại, trấn định tâm thần, suy nghĩ mình sẽ ra chiêu gì đối địch. Bọn họ rất biết hiện giờ mình phải bình tĩnh.

Cao thủ đấu với nhau, một người hoảng hoảng hốt hốt, chính là người đã chết, hai anh em nhà này quả nhiên không hô là tay vũ lâm cao thủ kinh nghiệm chiến trường.

Gió từ ngoài cửa thổi vào, gió bỗng nhiên sao thấy lạnh quá.

Chỉ nghe "tinh linh linh" mấy tiếng, cây Tử Mẫu Liên Hoàn Cương Quyền oai trấn giang hồ của Âu Dương Văn Trọng đã cầm trong tay.

Cây Tử Mẫu Liên Hoàn Cương Quyền dưới ánh đèn lập lánh màu sắc, xem ra chẳng qua chỉ là hai cái vòng sắt sáng chói, chỉ có đại hành gia chân chính, mới biết cái thứ binh khí kỳ môn này lợi hại tới đâu.

Tân Thiết Uyên Ương Quả thì đen sì, vừa đen vừa nặng, bên tay phải thì dài, bên tay trái ngắn, hai cây quả nặng tổng cộng sáu mươi ba cân, nếu không phải người có cánh tay mạnh khỏe kinh hồn, ngay cả nhắc còn nhắc lên không nổi.

Tiêu Thập Nhất Lang nãy giờ vẫn mỉm cười nhìn bọn họ, bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Tốt lắm! binh khí rất tốt.

Âu Dương Văn Trọng lắc cổ tay, Tử Mẫu Liên Hoàn Cương Quyền lại kêu "tinh linh linh" lên, tiếng kêu chấn động lòng người.

Đây chính là câu trả lời của y.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Dùng thứ binh khí đó giết người, xem ra dễ dàng quá.

Âu Dương Văn Bá lạnh lùng nói:

- Quả thật không khó.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Các vị hôm nay nếu tiếp nổi tại hạ ba chiêu, không những lập tức danh vang thiên hạ, mà còn có lợi vô số, xem ra hình như cũng không khó khăn gì lắm.

Âu Dương Văn Trọng lại cười nhạt.

Tiêu Thập Nhất Lang nhần nha nói:

- Chỉ tiếc là thiên hạ chẳng có chuyện gì dễ dàng như vậy, ta đã bằng lòng với các vị như vậy, dĩ nhiên là cầm cái chắc trong tay.

Âu Dương Văn Bá cũng cười nhạt nói:

- Nếu người tính dờ giọng ra nhiều loạn tinh thần anh em chúng ta, người làm rồi.

Âu Dương Văn Trọng nói:

- Anh em chúng ta đã từng đánh mấy trăm trận lớn nhỏ, chưa có ai chỉ nói mấy câu mà dọa được chúng ta.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Chẳng qua ta chỉ muốn đề tỉnh các vị một chuyện.

Âu Dương Văn Bá hỏi:

- Chuyện gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta chỉ hy vọng các vị đừng quên ta sử dụng thứ đao gì.

Anh em nhà Âu Dương bất giác biến sắc hỏi:

- Cát Lộc Dao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng vậy, Cát Lộc Dao.

Anh em nhà Âu Dương nhìn lom lom vào thanh đao bên hông của y, khí thế xem ra đã giảm đi mất ba phần.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Các vị cũng nên biết, đây là thanh bảo đao chặt sắt như chặt bùn, ngay cả cây Tân Thiết Uyên Ương quả nặng sáu mươi ba cân kia cũng chặt đứt như thường.

Hai bàn tay cầm thiết quả của Âu Dương Văn Bá đã nổi gân xanh lên, đuôi mắt cũng không ngớt giật giật.

Y vốn đã trấn tĩnh tinh thần, bây giờ bỗng nhiên có chỗ bất an.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như không chú ý họ vẻ mặt ra sao, y lại nói:

- Do đó ta khuyên các vị, tốt nhất đừng lấy binh khí đỡ thanh đao của ta.

Bàn tay của y đã nắm lấy đốc đao. Thanh đao của y có phải sắp ra khỏi vỏ không ?

Gió càng lạnh, đã có người rón rén kéo áo lại cho đỡ lạnh.

Anh em nhà Âu Dương bỗng nhiên di động cước bộ, thân hình giao chéo nhau đi qua, trong chớp mắt đó, bọn họ đã nói được hai câu:

- Chỉ thủ không công!

- Lấy thoái làm tiến!

Hai anh em tâm ý tương thông, thân pháp phối hợp, giống như nước và sữa hòa với nhau, bọn họ liên thủ ứng chiến với nhau, dĩ nhiên không phải là lần đầu tiên.

... Chỉ cần tiếp nổi ba chiêu, tức là thắng rồi.

... Thanh đao của ngươi dù có chặt sắt như chặt bùn, chúng ta tối đa không đỡ nó thôi, không lẽ ngay cả ba chiêu còn không tránh nổi ?

Hai người thân pháp thi triển ra, đều cách xa Tiêu Thập Nhất Lang đến ngoài bảy thước.

Bàn tay của y thêm thanh đao nữa tối đa khoảng chừng sáu thước, nếu y muốn đánh ngã bọn họ, chắc chắn là phải di động.

Chỉ cần thanh đao của y di động, có thể nói đó là một chiêu rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bọn họ, bỗng nhiên bật cười.

Anh em nhà Âu Dương không nhìn nụ cười của y, họ đang nhìn bàn tay của y, bàn tay cầm đao.

Tiêu Thập Nhất Lang rút cuộc rút thanh Cát Lộ Đao ra.

Động tác của y rất chậm, đao màu xanh nhạt, cũng chẳng thấy có gì sắc bén khác thường.

Có điều, thanh đao vừa ra khỏi vỏ, lập tức có một luồng sát khí không thể hình dung được, bức vào mi mắt người ta.

Anh em nhà Âu Dương nhìn nhau, vẫn cứ qua lại không ngừng.

Tiêu Thập Nhất Lang chậm chậm đưa đao lên, rất chậm, rất chậm ...

Anh em nhà Âu Dương bất giác nhìn theo thanh đao của y, thân pháp cũng chậm lại.

Có điều, thanh đao của y đã di động, chỉ cần động một lần là tính một chiêu. Còn thừa chỉ có hai chiêu.

Tiêu Thập Nhất Lang chính mình cũng đang tựa như khâm thưởng thanh đao của mình, nhẩn nha nói:

- Đây là chiêu thứ nhất.

Chiêu này đương nhiên không thể hại được ai, tổng cộng chỉ có ba chiêu, mà một chiêu đã lãng phí vô duyên.

Không lẽ người này đã trở thành một tên khùng tự đại ?

Đột nhiên, thanh đao màu xanh nhạt như cái cầu vồng xanh bay qua, nhắm Âu Dương Văn Bá chém xuống như điện xẹt.

Thế đao ấy tựa như lôi đình, oai không cách nào đỡ được, so với chiêu vừa rồi không thể đem vào nhau so sánh.

Gương mặt của Âu Dương Văn Bá dưới ánh đao quang nhãn nhó lại.

Cây thiết quả trên tay y tuy rất trầm trọng, nhưng y không dám đưa ra đỡ thanh đao, y chỉ còn đường tránh né.

Âu Dương Văn Trọng sợ anh mình không tránh nổi, mắt thấy phía sau lưng của Tiêu Thập Nhất Lang để hở, y lập tức vung cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyển lên, đánh vào sau lưng.

Nào ngờ Tiêu Thập Nhất Lang đánh ra nhất đao đó chỉ là hư chiêu, y tính đúng Âu Dương Văn Trọng sẽ đánh lại chiêu đó, bỗng nhiên eo lưng cong lại, bàn tay đã nhanh như điện thờ ra chụp lấy cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyển, kéo về phía trước một cái. Cái kéo đó lực lượng vô cùng mãnh liệt, không ai tưởng tượng nổi.

Âu Dương Văn Trọng cảm thấy hồ khẩu bị toát ra, cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyển đã lọt ra khỏi tay mình, người y tiếp theo đó xông về phía trước tâu xảo dụng ngay vào cùi chỏ bên trái của Tiêu Thập Nhất Lang, như bị thiết chùy đụng phải, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, miệng búng ra một ngụm máu.

Tiêu Thập Nhất Lang vừa đoạt cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyển còn dư lực chưa bị mất, vung về phía sau.

Thân hình của Âu Dương Văn Bá đang tránh qua bên này, chỉ cố nhìn thế đao bên phải của y, y nằm mộng cũng không nghĩ ra được tay trái của Tiêu Thập Nhất Lang lại có thêm một cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyển, chỉ nghe "tinh linh linh" mấy tiếng, ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua, tiếp theo đó máu tươi bắn ra, văng vào mặt y.

Trong tích tắc đó, cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyển cũng đã đập vào ngực y.

Ánh mắt của y đã bị máu tươi làm mờ đi, tuy y không thấy thứ binh khí trí mệnh đó, nhưng y cũng nghe rõ ràng xương lồng ngực của mình đang gãy răng rắc.

Máu tươi bắn ra che mờ mắt của y, chính là của người huynh đệ búng ra, đánh vào ngực y, cũng là binh khí của người huynh đệ.

Tiêu Thập Nhất Lang tổng cộng chỉ dùng có ba chiêu, không nhiều hơn ít hơn, chỉ có ba chiêu.

Mỗi người đang mở trừng to mắt, nín thở, nhìn kinh ngạc vào anh em nhà Âu Dương đang ngã xuống.

Đợi đến khi bọn họ nhìn qua Tiêu Thập Nhất Lang, y đã ngòai xuống, thanh đao tra vào vỏ hồi nào.

Băng Băng nhìn y, cặp mắt mỹ lệ tràn đầy những vinh quang và kiêu ngạo, nàng nhoẽn miệng cười nói:

- Hình như anh mới sử dụng có một chiêu, đã đánh ngã bọn chúng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta dùng ba chiêu.

Băng Băng hỏi:

- Chiêu thứ nhất của anh cũng tính sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đương nhiên là tính, mỗi chiêu đều có chỗ dùng của nó.

Y mỉm cười, nói tiếp:

- Chiêu thứ nhất là để hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, làm cho họ tập trung vào thanh đao, thân pháp của họ cũng bị chậm lại.

Băng Băng hỏi:

- Chiêu thứ hai thì sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chiêu thứ hai là để kéo hai người lại một chỗ, và cũng để họ không đề phòng tay bên trái của ta.

Băng Băng thở ra nói:

- Chiêu thứ ba mới là chiêu chân chính trí mệnh đấy.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Bọn họ còn sống bởi vì ta không tính lấy mạng của họ.

Băng Băng chớp mắt nói:

- Xem ra, ba chiêu của anh không những rất hữu dụng, mà lời anh mới nói cũng hữu dụng lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:

- Nhưng lời nói không dọa được ai, không thể tính là chiêu thức hại người.

Băng Băng nói:

- Do đó, anh sử dụng chỉ mới ba chiêu ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật đầu nói:

- Ta sử dụng chỉ mới ba chiêu.

Băng Băng nói:

- Do đó bọn họ thua rồi.

Anh em nhà Âu Dương loạn choạng đứng dậy, gương mặt Văn Bá còn dính đầy máu me, Văn Trọng thì xám xịt.

Băng Băng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn bọn họ nói:

- Anh em chúng ta nếu tiếp không nổi ba chiêu của người, từ nay về sau cũng không dám nhìn mặt ai, chỉ bằng móc cặp mắt ra cho rảnh chuyện.

Câu này vốn là của Âu Dương Văn Bá vừa mới nói, bây giờ Bằng Bằng đem nguyên câu nói ra không đổi một chữ, ngay cả điệu bộ khẩu khí, học lại giống tuyệt.

- Người còn nhớ câu đó của ai nói chứ ?

Âu Dương Văn Bá cắn răng, gật gật đầu.

Bằng Bằng hỏi:

- Bây giờ có phải các người đã thua rồi không ?

Âu Dương Văn Bá không thể phủ nhận.

Bằng Bằng cười nhạt nói:

- Đã thua rồi, bây giờ các người còn chờ gì nữa ?

Âu Dương Văn Bá bỗng nhiên ngừng mặt cười thắm, gằn giọng nói:

- Anh em chúng ta tuy học nghề không tới nơi, nhưng không phải thứ nói rồi nuốt lời.

Bằng Bằng nói:

- Tốt lắm, ta cũng hy vọng các người không phải là kẻ nói rồi nuốt lời, bởi vì, các người có muôn chôi cũng chối không được.

Âu Dương Văn Bá lại cắn chặt răng, đột nhiên thò hai ngón tay, cong lại như ung trảo, nhắm cặp mắt mình móc tới.

Nhưng bất kỳ ai, muốn tự móc mắt mình, bàn tay cũng bị mềm đi.

Âu Dương Văn Trọng đột nhiên nói:

- Tôi móc mắt anh, anh móc mắt tôi.

Âu Dương Văn Bá nói:

- Tốt!

Hai anh em thò tay ra móc mắt lẫn nhau, có người đã quay mặt đi không
nỡ nhìn, có người khom lưng lại muốn mửa ra.

Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh bơ không thay đổi sắc mặt, lòng dạ người này
không lẽ làm bằng sắt đá sao ?

Bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Nếu người muốn móc mắt bọn họ ra, người hãy móc mắt ta ra trước đã.

Hết chương 7